

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucaadelebirligi24.net
mucaadelebirligi@gmail.com
t.me/mucaadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazete90
mucaadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

17 Eylül 2025 S.77

Fotoğraf: Kemal Aslan/AFP

Hedef

2 Emegın İktidarı

Dinci faşist iktidar burjuva "muhalefeti" yargı sopasıyla evire çevire dövüyor. Burjuva "muhalefet" partisi bu saldırı karşısında adeta bir varlık yokluk savaşına tutuşuyor. Yetmiyor, her adımda daha ileri gitmek, daha radikalleşmek zorunda kalıyor. İktidarın "sandıkla gitmeyeceği" gerçeğini alenen dillendirerek düzenin sistem içi değişim dinamiklerinin işlemediğini, tıklandığını en geri emekçi kesimlere bile kavratıyor.

Editör

2 Emperyalizme ve Faşizme Karşı Birleşik Cephe

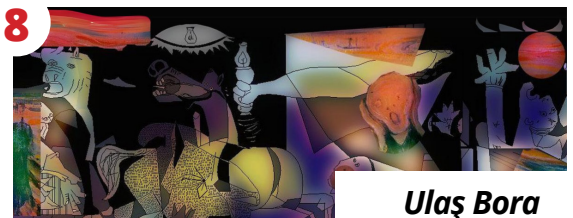
Arif İşçi

5 Burjuva Sınıfı Dağılırken

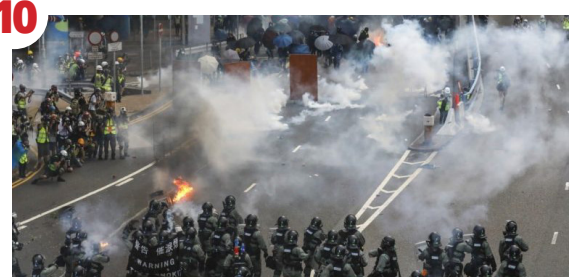
Taylan Işık

6 Çağımız ve Türkiye'nin Yeri

Ulaş Bora

8 "Yeni" Faşist Hareket Ve Şovenizm

10 Dünya Ayakta

Hedef Emeğin İktidarı

Manşet

Alabildiğine ilginç günlerden geçiyoruz. Sistem öylesine bir tıkanı ki, burjuva düzenin "kurucu partisi" adeta koşar adım düzenin temellerini sarsacak kulvara sürükleniyor. Ne günlere kaldık!

Dinci faşist iktidar burjuva "muhalafeti" yargı sopasıyla evire çevire dövüyor. Burjuva "muhalafet" partisi bu saldırı karşısında adeta bir varlık yokluk savaşına tutuşuyor. Yetmiyor, her adımda daha ileri gitmek, daha radikalleşmek zorunda kalıyor. İktidarın "**sandıkla gitmeyeceği**" gerçeğini alenen dillendirerek düzenin sistem içi değişim dinamiklerinin işlemediğini, tıkanığını en geri emekçi kesimlere bile kavratıyor.

Derin bir ekonomik krizin pençesinde korkunç bir yokluk ve açlık içindeki emekçi yığınlar, düzene karşı öfkelerini harekete geçirmeye yarayacak fırsatların, bizzat bu burjuva siyaset dünyasındaki kavgada açığa çıktığını görüyor. Mitingden mitinge koşan **CHP, emekçi yığınlardaki öfkenin ve radikalleşmenin etkisiyle söylemini daha da sertleştirmek zorunda** kalıyor. Böylece emekçilerin daha da radikalleşmesine yardımcı oluyor. Sebep sonucu yaratıyor, sonuç geri dönüp sebebi güçlendiriyor!

Daha önce de söyledik. Bizzat devrimci kriz koşullarında ortaya çıkan, bizzat bu krizden beslenen "tepedeki" kavga, kaçınılmaz olarak devrime yarayacak sonuçlar yaratıyor. Nesnel süreç devrimi besliyor. Hayat devrime akıyor!

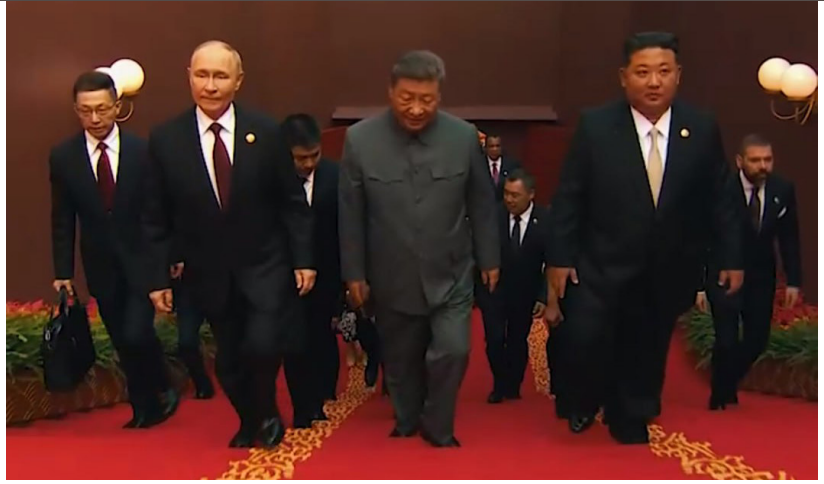
Ama... Tam da bu nesnellik, burjuva "muhalafet" in "parsayı toplamasına", bildik deyimle ifade edecek olursak, devrimi çalmasına elverişli şartları da barındırıyor. Özellikle de cümle reformistler canı gönülden burjuva "muhalafet" in kuyruğundan ayrılmazken! **Tam da bu yüzden devrimci işçiler asıl dikkatlerini bu noktaya çevirmek zorunda.** Böylesi devrimci koşullarda sokak devrimcidir. Ama hedefi belirsiz bir sokak, eninde sonunda burjuva limanlara savrulmak zorunda kalır.

İşçi ve emekçi sınıfların kurtuluşu, emeğin iktidarındadır. Hedef bellidir: Emeğin iktidarı; devrimci demokratik bir iktidar!

Emperyalizme ve Faşizme Karşı Birleşik Cephe

Editör

Gerçekler inatçıdır; devrimci politika ve bilimsel tahliller eninde sonunda kendilerini kabul ettirirler.

Yaklaşık 15 ay önceki Editör makalemizde Rusya-Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti ve Çin Halk Cumhuriyeti arasında emperyalizme ve faşizme karşı bir birleşik cephenin inşa edilmekte olduğunu ortaya koymuş; dünya çapındaki güç dengelerinde önemli değişimlere yol açacak bu gelişmeye dikkatleri çekmeye çalışmıştık.

Gelişmeler henüz embriyon halindeydi. Ne Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti askerleri faşizme ve emperyalizme karşı Rusya Federasyonu askerleriyle omuz omuz savaşmaya başlamıştı, ne de Çin Halk Cumhuriyeti iki ülkeyle ilişkilerini bu derece derinleştirmişti. Doğal olarak, Leninist Partinin canlı devrimci sezgi ve çağımızın bilimsel tahliline dayanan öngörüsü hak ettiği dikkati çekmemişti.

Bu görmezlikten gelmede, başka şeylerin yanı sıra, sosyal reformist partilerin ve adım adım onların izinden giden oportünist hareketlerin yaklaşımlarının etkili olduğunun altını çizmekte yarar var.

Ama neye yarar! Gerçekler inatçıdır; devrimci politika ve bilimsel tahliller eninde sonunda kendilerini kabul ettirirler. İlk adımları 15 ay gibi kısa denebilecek bir süre önce atılan emperyalizme ve faşizme karşı birleşik cephenin kuruluş süreci, Çin'in faşizme karşı zaferin 80. Yılı dolayısıyla düzenlediği kutlama törenleriyle birlikte yeni bir aşamaya ulaştı.

Fakat, dünyayı Çin Halk Cumhuriyeti ve liderliğine hayran bırakan bu kutlama töreninden aylar önce sessiz sedasız atılan bir adıma dikkat çekmek şart. Bu adım, **Rusya ile KDHC arasında her iki tarafın yasama organları tarafından da onaylanan yani resmi nitelik kazanan, iki ülke arasında karşılıklı savunma maddesi de içeren stratejik ortaklık anlaşmasıyla** atıldı. "Stratejik Ortaklık Anlaşması"nın en önemli maddesi işte bu karşılıklı savunma maddesi idi. Bu madde NATO'nun o sözü çok edilen meşhur 5. maddesine benziyor. Nitekim, bu anlaşmanın imzalanmasından kısa

Emperyalizme ve faşizme karşı, uzun bir aradan sonra, birlikte savaşmanın ilk somut örneği olarak, Kursk'ta KDHC askerleriyle Rusya ordusu askerlerinin omuz omuza savaşmaları, bu meydan okumanın ilk büyük adımı oldu.

bir süre sonra, KDHC askerleri Rusya'nın Kursk bölgesinde faşist Ukrayna güçlerine karşı Rusya ordusuyla omuz omuza savaştı.

Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti Merkez Askeri Komisyonu, askerlerinin Kursk savaşında Rusya Ordusu askerleriyle omuz omuza savaşmasını Nisan 2025'te şöyle değerlendirdi:

"Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti Devlet Başkanı'nın emriyle Kursk bölgesinin kurtarılması operasyonuna katılan silahlı kuvvetlerimizin birlikleri, yüksek mücadele ruhu ve askeri zekâyı tam anlamıyla ortaya koymuş, kitlesel kahramanlık, eşsiz yiğitlik ve özveri göstermiş, böylece Ukrayna'daki neo-Nazi güçlerinin yok edilmesine ve Rusya Federasyonu topraklarının kurtarılmasına önemli katkılarda bulunmuştur."

Bu, emperyalizme ve faşizme karşı birleşik cephenin temellerinin kağıt üzerinde değil, siperlerde, siper yoldaşlığı temelinde atıldığının somut bir ifadesiydi.

Çin Halk Cumhuriyeti'nin faşizme karşı zaferin 80. yıldönümü nedeniyle düzenlediği tören ve askeri geçit, **emperyalizme ve faşizme karşı birleşik cephenin şekillenmesinde bir dönüm noktası** ve ileri doğru atılmış çok önemli bir adım oldu.

Faşizme, Çin açısından Japon faşizmine ve militarizmine karşı kazanılan zaferin 80.yıl kutlama törenlerinde herkes Çin'in sergilediği yeni silahlara, füzelere, uçak ve diğer silah

sistemlerine, Çin Halk Ordusu'nun görkemli disiplinine dikkat etti. Bu anlaşılabilir bir durumdu. Çünkü bu gösteride emperyalist devletlere, özellikle de Amerikan emperyalizmine açık bir gözdağı ve meydan okuma vardı.

Ne var ki, uzun vadeli bir gelecek açısından düşünüldüğünde, 80. yıl kutlamalarında asıl dikkat çekici, asıl meydan okuma, Çin Halk Cumhuriyeti lideri Xi Jinping'in Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin'in bir yanına, Kore DHC lideri Kim Jong-un'u diğer yanına alarak verdiği resim idi. Bu, başta ABD olmak üzere, Japonyasından Avrupasına kadar bütün emperyalist devlet ve hükümetlere verilmiş bir mesaj, açık bir meydan okuma oldu.

Trump ve Avrupalı emperyalistler, bu mesajları okumakta gecikmediler. **3 Eylül'de Pekin'in Tiananmen Meydanındaki gösteriden çok etkilendiğini itiraf eden ABD Başkanı Trump yine de Çin'in Rusya ve KDHC ile birlikte ABD'ye karşı komplo kurduğunu söylemekten kendini alamadı.** Avrupa Birliği'nin "Savaş Bakanı" diyebileceğimiz Kaja Kallas ise, *"Çin'in bu geçit töreniyle Rusya, İran ve Kuzey Kore ile birlikte durduğunu, bunun sadece Batı'ya karşı çıkmak değil, aynı zamanda kurallara dayalı uluslararası düzene (yani emperyalist egemenliğe -bn.) doğrudan meydan okumak olduğunu"* söyledi.

Kaja Kallas, doğru söylemiş. Emperyalizme ve faşizme karşı, uzun bir

aradan sonra, birlikte savaşmanın ilk somut örneği olarak, Kursk'ta KDHC askerleriyle Rusya ordusu askerlerinin omuz omuza savaşmaları, bu meydan okumanın ilk büyük adımı oldu. Emperyalizme ve faşizme karşı birleşik cephe kağıt üzerinde yani resmi anlamda, kurulmuş değil henüz. Ama pratikte, savaş siperlerinde vücut buluyor ki bu, çok daha değerlidir.

Venezuela, başka biçimde de olsa yeni bir örnek olmaya aday.

Çin Halk Cumhuriyeti ve Rusya, ABD'nin işgal tehdidi altındaki Venezuela'yı destekliyorlar. Örneğin, Rusya Dışişleri Bakanı Lavrov, ABD saldırganlığına karşı, "Venezuela hükümetiyle dayanışma içinde olduklarını" ve Venezuela ile "ikili stratejik ortaklıkları güçlendirmeyi sürdüreceklerini" açıkladı. Çin Halk Cumhuriyeti Dışişleri Bakanlığı ise, "dış müdahalenin kabul edilemeyeceğini" açıkladı.

Emperyalizme ve faşizme karşı birleşik cephe işte böyle şekilleniyor. Fakat, elbette bu cephenin en önemli bileşeni, dünya işçi sınıfı ve emekçi halkları ile devrimci güçleri olacak. Şimdilik ayrı kulvardan yürüyor görünse de, dünya işçi sınıfı ve emekçi halkları ile devrimci güçleri emperyalizme ve faşizme karşı savaşın en önemli bileşeni olarak öne çıkıyorlar. Emperyalizme, faşizme ve kapitalizme karşı savaşı kazanacak olan asıl güç işte bu olacak!

OMSA Metal İşçileri Eylemle Kazandı

İsveç Başkonsolosluğu Önünde Eylem

Kocaeli Dilovası'nda kurulu, İsveç sermayeli OMSA Metal Sanayi İç ve Dış Ticaret A.Ş. işyerinde çalışma koşulları dayanılmaz hale geldiği için Birleşik Metal İşçileri Sendikası'na üye olmuştu. Sendikalı oldukları için işten atılan 57 işçi, 65 gündür işlerine geri dönmek için mücadele ederken işçiler, 11 Eylül günü Beyoğlu'nda bulunan İsveç Başkonsolosluğu önünde eylemdeydi.

OMSA işçilerinin aileleri, sendika merkez ve şube yöneticileri, işyeri temsilcileri, siyasi partiler ve sendikalardan temsilcilerin katıldığı eylemde "Sendika Hakkımız Engellenemez", "İnsanca Yaşamak İstiyoruz", "Direne Direne Kazanacağız", "Patronların Kölesi Olmayacağız" sloganları atıldı.

Basın açıklamasını DİSK Genel Başkan Yardımcısı ve Birleşik Metal İşçileri Sendikası Genel Başkanı Özkan Atar yaptı.

Örgütlenme süreci sonunda sendika, işyerinde toplu sözleşme yapma yetkisi için gerekli üye çoğunluğuna ulaştığını Şubat 2025'te Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından sendikanın yetkili olduğunun tespit edilerek OMSA Metal'e hem de sendikaya ulaştırıldığını belirten Atar "Yetki tespiti sürecinde öncü bir işçi 14 Şubat'ta işten çıkarıldı. Sendika ve üyelerin tepkisi üzerine işten atılan işçi geri alındı. Ancak sendikayı bir türlü hazmedemeyen OMSA Metal ilk etapta sendikayla masaya oturmamak yerine Bakanlığın yetki tespitine itiraz ederek süreci uzatmayı tercih etti" diye konuştu.

Yetki tespitine itiraz etse de işçilerin kararlı duruşu sonucu toplu sözleşme masasına gelmek zorunda kalan OMSA patronun, sıfır zamlarla TİS dayattığını, üretim sürecinin uzatılıp yoğunlaştırıldığını, izinlerin iptal edildiğini anlattı.

Bu haksızlığa boyun eğmeyen 57 OMSA Metal işçisinin, aileleriyle birlikte iki aydan fazla süredir fabrika önünde eylemde olduğuna dikkat çeken Atar, taleplerinin OMSA Metal'de işten atılan tüm işçilerin derhal işe iade edilmesini ve yasal haklarının tanınmasını, sendikal örgütlülüğün tanınması ve toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin yeniden başlaması olduğunu ifade etti.

OMSA Metal İşçileri Fabrikayı İşgal Etti

15 Eylül günü fabrikayı işgal eden işçiler, adına Birleşik Metal-İş Sendikası bir açıklama yaptı ve eylemin işgale dönüştüğünü söyledi. Metal işçilerinin işgal eylemine Birleşik Metal İş Sendikası'na üye bir çok bir çok metal fabrikasından işçiler de destek verdi.

Copreci Metal fabrikasındaki işçiler fabrika bahçesinde "Omsa Metal İşçisi Yalnız Değildir Copreci İşçisi Omsa'nın Yanında" pankartı açarak sloganlarla Omsa Metal işçilerini selamladı, "OMSA Metal işçilerinin haklarını gasbedenler, arkadaşlarımızı haksız, hukuksuz şekilde kapının önüne atanlar, binlerce metal işçisini karşılarında bulacaktır! Copreci işçileri olarak haykırıyoruz, zafer direnen emekçinin olacak!" dedi.

Birleşik Metal-İş Sendikası 16 Eylül günü bir açıklama yaparak kazandıklarını duyurdu. Sendika, patronlarla yapılan, uzun saatler süren müzakerenin sonucunda, işten atılan işçilerin gasbedilen tazminat haklarının ödenmesi konusunda anlaşma sağlandı.

Ar Metal İşçileri "AR-ME'den Omsa'ya Omuz Omuza" sloganıyla Omsa işçilerini selamladı.

Cengiz Makina, Fontana Kalıp işçileri, Omsa işçileriyle dayanışmak için fabrikalarından sloganlarla işgal eylemini selamlarken birçok fabrikadan Birleşik Metal İş üyesi işçi de Omsa Metal'in önünde sloganlarıyla eyleme destek verdi.

70. Günde Kazanım

Birleşik Metal-İş Sendikası 16 Eylül günü bir açıklama yaparak kazandıklarını duyurdu. Sendika, patronlarla yapılan, uzun saatler süren müzakerenin sonucunda, işten atılan işçilerin gasbedilen tazminat haklarının ödenmesi konusunda anlaşma sağlandı.

Omsa Metal işçilerinin onayıyla imzalanan anlaşma sonucunda sendika ve işçiler "Zafer direnen işçinin oldu!" sloganı atarak kazandıklarını duyurdu.

Burjuva Sınıfı Dağılırken

Arif İşçi

Bizler yani işçi sınıfı ve yoksul halklar olarak burjuva sınıfın kendi içindeki kavgada taraf değiliz.

Kelimenin gerçek anlamıyla bir dağılmadan söz ediyoruz. Buna bir çok örnek var ama biz yalnızca son bir haftaya bakalım; söylediklerimiz daha net görülecektir.

Bu son haftada yaşananlara geçmeden önce burjuva sınıfın kendi arasındaki bu kavganın -kavga tanımını hafif kalır, aslında savaş demek gerekir- nedenini açıklamak, anlamaya daha çok yardımcı olacaktır.

Devrimci iç savaşın ulaştığı bu aşamada burjuva sınıfının kendi arasındaki çıkar savaşları da daha görünür olmaya başladı. Emperyalist-kapitalist sistem bir yandan işçi sınıfı ve yoksul halklara karşı savaş açmışken, diğer yandan da kendi içindeki hesaplaşmayı sürdürüyor. Bu kendi içindeki hesaplaşması her ne kadar antagonist bir çelişki olmasa da, en azından burjuva sınıfın iki yüzlülüğünü işçi sınıfı ve ezilen halkların görmesini sağlıyor.

"Ekonomi altüst olmuş; artık sadece emekçilerin mutfağı değil, tüm haneler yangın yerine dönmüş; huzursuzluk ve söylenmeler eylemlere dönüşmüş; ülkede iktidarın parçası olmayan tüm kesimler, burjuva 'muhalefet' dahil, siyasi baskıların, yargı ve polis operasyonlarının boy hedefi haline gelmiş..."

Şimdi Türkiye ve Kürdistan'ın son bir haftasına bakabiliriz. İşçi eylemleri, kadınların kadın katliamlarına karşı yaptıkları sokak eylemleri, barınma hakkı için verilen mücadelede, çevre eylemleri vb... Tüm bunlar, yaşananların yalnızca küçük bir kısmıdır. Bunun yanı sıra burjuva sınıfın kendi içindeki hesaplaşması da dikkat çekiyor. CHP'ye dönük yapılan operasyonlar da, bu hesaplaşmanın bir sonucu. Bizler yani işçi sınıfı ve yoksul halklar olarak burjuva sınıfın kendi içindeki kavgada taraf değiliz. Bizler, yalnızca

bu kavgada kendi sınıf iktidarımız için nasıl yararlanırsak, ona bakmalıyız. İşçi sınıfı ve yoksul halklar da bu yaşananlardan deneyim kazanıp öğreniyor ve burjuva sınıfı ile arasındaki bağı koparıyor. Koparamayanlar için de bu bağ giderek zayıflıyor.

Burjuva yasaların ve burjuva hukukun üzerindeki sis perdesi kalkmış, deyim yerindeyse şapka düşmüş kel görünmüştür. Şimdi durumun reformistlerin dediği gibi olmadığı, daha net görülmüş oluyor. Yani burjuva partilerin birinin diğerinden farkı olmadığını deneyimleyerek öğrenmiş oldu. Ve bunun aksine ikna edilmesi artık daha zor. Yani 2023 seçimlerinde altılı masanın arkasında safa geçip, işçi sınıfı ve ezilen halklara altılı masanın adayına oy verin diyemeyeceklerdir. Ya da 2024 yerel seçimlerinde yaptıklarını yapamazlar hala biraz "utanma ve sıkılmalar" kalmış ise. Yapsalar bile bunun sınıf içindeki karşılığı artık eskisi gibi olmayacaktır.

Devrim korkusu o kadar büyük ki, işçi ve emekçileri doğrudan eyleme, sokaklara, grev ve gösteriler çağırıyorlar.

Burjuva muhalefet, dinci faşist iktidarın bu saldırılarına yalnızca sandığa ve mitinglere çağırarak karşılık veriyor... Tabi **burjuvazinin dümen suyunda kulaç atan reformist ve oportünist hareketler, burjuva muhalefetten daha canhıraş bir çabayla işe**

giriştiler, düzenin söküğünü yamama meraklıları, soluğu burjuva "muhalefet" in yanında aldı. Malum **burjuva sınıfın her cenaze töreninde ölü, her düğününde damat olmaya devam edeceğiz diyorlar...**

Her sınıf kendi sınıf karakterine uygun davranır, yani şaşırarak bir durum yok. İşçi sınıfı, yoksul halklar ve sınıfın öncüleri teorik ve pratik olarak bağımsız sınıf tavrının ortaya koymalıdır. İşçi sınıfının çıkarına olan, proletarya diktatörlüğü için bu durumdan yararlanmaktadır. Çünkü **burjuva muhalefetin her hangi bir partisinin arkasında saf tutmak, işçi sınıfına hiçbir şey kazandırmaz**; işçi sınıfının bugünkü koşulların düzeltmez, düzeltmez. Sınıf çıkarları buna müsaade etmez. İşçi sınıfı ile burjuva sınıf arasındaki uzlaşmaz çelişki buna izin vermez, vermez çünkü birinin çıkarına olan diğerinin zararına işliyor.

İşte bu yüzden ekonomik ve politik krizin yani devrimci krizin ulaştığı bu aşamada, işçi sınıfı ve yoksul halkları gireceğimiz bu savaşta, işçi sınıfının zaferiyle sonuçlanacağına ikna etmeliyiz.

Zafer, savaştan önce kazanılır.

Savaşı kazanmamızın kesin olduğu inancı... İşte işçi sınıfı ve ezilen halklara gerekli olan, buna olan inancının daha da artmış olmasıdır. Savaşı kazanacağımıza inanç ise her gün artarak devam ediyor. Yaşam bizden yana akıyor...

Çağımız ve Türkiye'nin Yeri

Taylan Işık

Toplumsal devrimler çağındayız. Türkiye ve Kürdistan, çağımızın bu genel çizgisinden muaf değil. Aksine, tam ortasındadır.

Lenin, yüzyıldan fazla bir zaman öncesinde çağımızı, "emperyalizmin çöküş ve proleter devrimler çağı" olarak tanımlamıştı. Gerçi "komünist"imiz, T"K"P Genel Sekreteri Kemal Okuyan, gazeteci Ruşen Çakır'la yaptığı söyleşide çağımızı "karşı devrimler çağı" olarak tanımladı ama olsun! Biz yine de "komünist"imize değil, Lenin'in tanımına bağlı kalarak çağımızı ele almaya devam edeceğiz. Bu arada, "komünist" Kemal Okuyan'ın çağımızı "karşı devrimler çağı" olarak tanımladığından şüphe duyan olursa, şu linkin (https://youtu.be/orpQoEMEtQk?si=D17G5TMSnj0aw1_E) 13. dakika 42. saniyesine bakabilir.

Lenin, yüzyılı aşan bir zaman öncesinde çağımızı "emperyalizmin çöküş ve proleter devrimler çağı" olarak tanımlamıştı ama hiçbir şey yüzyıl öncesinde olduğu gibi kalmadı. **Yaşam, tarih ileriye doğru aktı ve Lenin'in öngörüsü yüzyıl sonra çok somut biçimler alarak, derinleşerek, tarihin toplumsal devrimlere doğru akışı hızlanarak gerçekleşiyor.**

Kapitalizmin tekelleşerek emperyalist aşamaya ulaştığı yüzyıl öncesinden farklı olarak, emperyalist-kapitalist sistem tarihsel ve fiziksel olarak yolun sonuna gelmiş durumda. **Halklar, işçi sınıfı her yerde ayaklanma halinde.** İşte Fransa'nın hali, işte iç savaşın eşliğinde sallanıp duran; karşıt tarafların birbirlerine mesajlarını suikast silahı dürbünlü tüfeklerle ilettikleri ABD'nin hali. Amerikalılar "pratik"tir, işlerini Teksas usulü hallederler: Önce asar sonra yargırlarlar. Emperyalist-kapitalist devletlerin geri kalanının halini burada ele almaya gerek yok.

Toplumsal devrimler çağındayız. Türkiye ve Kürdistan, çağımızın bu genel çizgisinden muaf değil. Aksine, tam ortasındadır. Bir "çağ"dan söz ediyoruz ve bunun ne anlama geldiğini görmek için tekrar Lenin'e dönüyoruz. Lenin'in tanımına göre, "Bir çağa, tipik ve tipik-olmayan, büyük ve küçük, bazısı ileri bazısı geri ülkelere özgü çeşitli görüngülerin ve savaşların toplamını içerdiği için çağ denir."

Gelecek dahil, bütün bir dönemi kapsayan çağımızın en belirgin çiz-

gisi, emperyalist kapitalist dünyanın, başka bir tanımla, eski dünyanın "büyük bir gürültüyle ve etrafını yıka yıka" çöküyor olmasıdır.

Türkiye tekelci sermaye sınıfı ve emperyalist hükümetler, bu tablonun Türkiye için bir toplumsal devrim anlamına geldiğini biliyor, görüyorlar. **Bu toplumsal devrim korkusu, ege-men sınıfın irili ufaklı tüm siyasal parti ve güçlerini sarmış.** Elbette buna, şu anda dinci faşist yönetimin ağır saldırısı altındaki CHP dahil.

CHP ve Genel Başkanı'nın kurtuluş yolu arayışı için alanlara toplanan işçi, emekçi, yoksul kitleleri ve kentin orta sınıflarını sandık-seçim girdabına tekrar sürüklemek için ellerinden geleni yaptıklarını biliyor, görüyoruz. Ancak CHP'nin bu çabası bile, kendilerini düzenin asli bekçileri olarak kabul eden faşistleri rahatlatmaya yetmiyor.

Düzenin muhafızları olarak faşistler ve devlet yönetme geleneğini bilenler, ortamın ne kadar patlayıcı madde biriktirdiğini; böyle bir ortamda kitleleri sokağa, meydanlara çağırmanın barut fıçısı üzerinde ateşle oynamak anlamına geldiğinin bilincindedir.

İki örnek, burjuva egemenliğin muhafızlarının nasıl bir korku içinde olduklarını anlatmaya yeter. Birincisi, adı anılmaya değmez bir faşist partinin Genel Başkanı'na ait. Dinci faşist yönetimin ve faşist devlet aygıtlarının saldırısına karşı varlık-yokluk savaşı veren CHP'nin, kitleleri sokağa çağırması karşısında **"seçmenin sandığa küstürülmemesi gerekir"** dedikten sonra devam ediyor: **"CHP'nin tavrı sokakları daha kriminal hale getirebilir endişesi taşıyoruz."**

Bir kere, "seçmenin sandığa küstürülmemesi" gerektiği, sadece bu faşistin değil, bütün egemen sınıfın ve sosyal reformist parti ve örgütlerin, oportünist siyasal hareketlerin ortak paydasıdır. Bu sonuncular bu düşüncelerini açıkça ifade etmiyor olsalar bile, sandık-seçim yoluna hiçbir itirazları yok.

Öte yandan, CHP'nin kitleleri mitinglere çağırarak "sokakları daha kriminal hale" getirme endişesi; yani bir isyan, ayaklanma, toplumsal devrim korkusu bütün egemen sınıfa ve emperyalist hükümetlere hakimdir. Bu korku, CHP'nin miting alanlarına toplanan kitlelere sürekli biçimde ve ısrarla seçim-sandık yolunu göster-

mesine rağmen, dindirilebiliyor değil. Çünkü, düzenin muhafızları olarak faşistler ve devlet yönetme geleneğini bilenler, ortamın ne kadar patlayıcı madde biriktirdiğini; böyle bir ortamda kitleleri sokağa, meydanlara çağırmanın barut fıçısı üzerinde ateşle oynamak anlamına geldiğinin bilincindedir.

Bu faşistin ustası Bahçeli, daha ileri gidiyor ve **"Önümüzdeki günler her türlü provokasyona açık ve yatkindir"** diyerek korkusunu dile getiriyor. Onun için bu faşiste göre, **"İçinden geçilen şu günlerde her düzeyde uyanık olmak, tedbir ve temkin içinde hareket edip dahili ve harici husumet salvolarına siyasi, hukuki ve milli direniş göstermek kaçınılmaz zorunluluktur."** Korku son derece açık. Daha dün, "terörsüz -yani devrimsiz- Türkiye" hedefine ulaşıyoruz diye keyiften dört köşe olanların kapıldıkları korkuya bakar mısınız?

Ama **korkuya kapılmakta haksız değiller.** İşçiler, emekçiler, açlık ve yoksulluğa mahkum edilenler

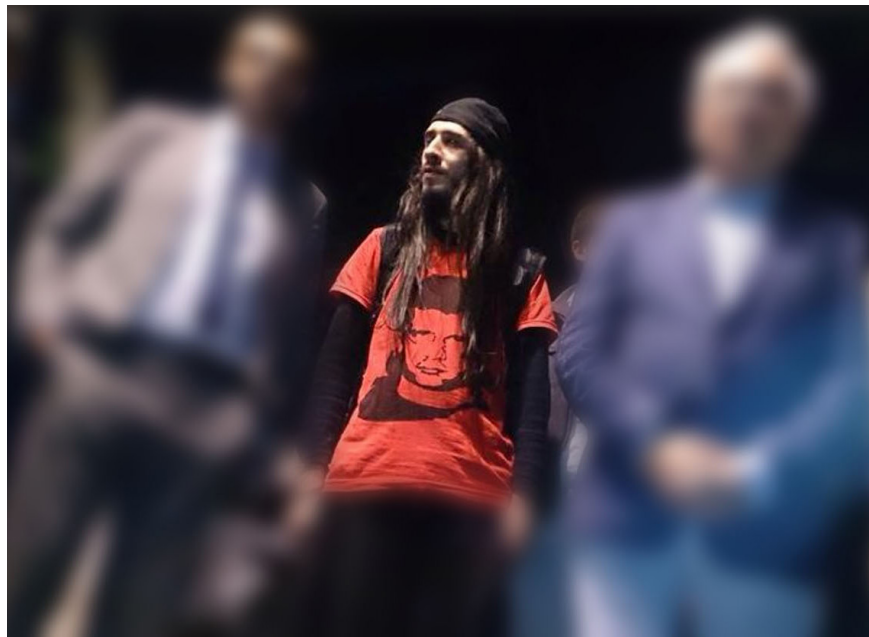
kurtuluşu sandıkta değil, sokakta arıyorlar. CHP mitinglerine koşmaları, sokakta kurtuluş arayışının ifadesi olarak görülmeli. Kimsenin ne sandığa, ne parlamentoya, ne de siyasi partilere umut bağladığı var.

Bütün bunlar, şüphesiz, çağımızın genel karakteriyle uyum içindedir. **Birleşik toplumsal devrimimiz sadece iç çelişkilerden değil, dünyada egemen hale gelen devrimci durumdan; eski dünyanın büyük bir yıkım sürecinde olmasından da besleniyor, güç alıyor.** Çağımızın karakterinin doğru tanımlanması bu bakımdan son derece önemli.

Bir devrimin bütün unsurları toplaşıyor. İki ülkenin işçi sınıfı ve yoksul emekçi halklarına bir devrim gerek.

Bizi ancak ve sadece bir devrim kurtarır.

Taylan Kulaçoğlu Hayatını Kaybetti

Türkiye ve Kürdistan devrimcilerinin dostu, yoldaşı olan Taylan Kulaçoğlu'nu sonsuzluğa uğurladık. Beyin kanaması nedeniyle hastanede tedavi gören Taylan, tedavi gördüğü hastanede hayatını kaybetti.

10 gündür hastanede tedavi gören dostumuz, arkadaşımız Taylan, 44 yaşında aramızdan ayrıldı. 2013 yılında yaşadığı Fransa'dan gelerek İstanbul'a yerleşen Taylan, kısa süre sonra RedHack operasyonunda tutuklanarak cezaevine gönderilmişti. Kızıl Dayanışma ve İsimsizler Hareketi'nin önde gelen isimlerinden olan Taylan, Taksim Beyoğlu'nda esnafılık yaptığı süreçte de, Beyoğlu'nun kimliksizleştirilmesi, onlarca yıllık çok sayıda esnafın yerinden edilmesine karşı da eylemlerde en önde yerini almıştı.

Burjuvazinin hedef tahtasından indirmediği Taylan, 2020'de de "DHKP-C, TIKKO, MLKP, MKP, RedHack, Kızıl Dayanışma, Kızıl Kadın Dayanışması ve Kızıl Öğrenci Dayanışması'na üye olmak" suçundan bir kez daha tutuklanarak cezaevine gönderilmişti.

Saygıyla anıyor, tüm yoldaşlarına ve ailesine başsağlığı diliyoruz.

“Yeni” Faşist Hareket Ve Şovenizm

Ulaş Bora

*Şovenizm,
faşist Türk
devletinin dinci
gericilik ve koyu
antikomünizmle
beraber temel
ideolojik ögesidir.*

Fransız üçlemesinde Marx her devrimin kendi karşı-devrimini örgütlemesini de inceler. **Devrim karşısında gerici sınıflar, karşı-devrimi örgütlemek için sayısız çabalar içine girmiştir. Tarihimiz boyunca bununla yüzleştik, buna karşı savaştık.** Devrimci mücadeleye katılan en yeni kitleler ya da en genç insanlar bile karşı devrimle daha savaşımının en başından itibaren mücadele etmek zorunda kaldı. **Sınıf savaşımı karşı devrimle mücadelesinde yoğun, derin ve yaygın tecrübeye sahiptir.** Günümüzde burjuva karşı devrimi faşist hareket eliyle yürütülüyor. Faşizm, Türkiye ve Kuzey Kürdistan’da devlet biçimini almıştır. Sınıf savaşımı en keskin halde sürüyor.

Tekelci sermaye ve faşist devlet pek çok aracı kullanarak devrimin gelişimini durdurmaya, devrimi geciktirmeye ve eğer yapabilirse de devrim tehdidini ortadan kaldırmaya çalışıyor. Ekonomik araçlardan, siyasal mücadelelere; ideolojiden kültüre pek çok araçla birleşik devrimin karşısına çıktılar. Toplumun gericileştirilmesi, şovenizm, devrimci teoriye ve pratiğe dair pek çok değer burjuva partiler tarafından kullanılması, reformist örgütlerin önünün açılması bunların bazılarıdır.

Tekellerin iktidarına karşı savaşında proletarya, karşısına çıkan sayısız engeli aştı. Aşmaya da devam ediyor. Ancak tekelci sermaye ve onun devleti çabalarından vazgeçmedi, vazgeçmeyecek de. Daha bir iki ay öncesinde

faşist bir güruhun *Leman Dergisi* önünde -hem de 2 Temmuz Sivas Katliamı’nın yıldönümünde- toplanıp devrimci kitlelere ölüm tehditleri yağdırdığını görmüştük. **Burjuva karşı devriminin en etkili aracı, karşı devrimci çıplak zordur.** Fakat zor, burjuva egemenliğin korunmasında tek başına yeterli değildir. Bu nedenle burjuvazi iktidarını korumak için pek çok aracı kullanır. Bu araçların hangi biçimde, hangi sırayla kullanılacağı vb sorunlar kapsamlı değerlendirmeleri gerektiriyor. Buna ilişkin Leninist yayınlarda pek çok değerlendirme, inceleme yapıldı.

Son dönemde dinci faşizmin ideolojik anlamda ciddi sorunlarla karşı karşıya olduğu biliniyor. Dinci faşizm, kitleler nezdinde etkiye sahip değil. Ağır ekonomik sorunlar, emekçilerin derin ve yaygın yoksulluğu ve diğer sayısız toplumsal ve siyasal sorunlara rağmen karşı kutupta en üst boyutta yaşanan lüks ve şatafat kitlelerin dinci-faşizmin ideolojik etkisinden kopmasına, yeni arayışlara girmesine neden oluyor. Bunu pek çok şekilde görüyoruz. Mart ayaklanması ve bugüne değin yaşanan savaşım, bunun en etkili göstergeleri oldular.

Tekelci burjuvazi, faşist devlet ve emperyalizm de bu gelişmeleri görüyor. Son yıllarda etkinlik kazandırılmaya çalışılan ‘yeni’ faşist parti ve gruplar, özellikle sosyal medya üzerinden görünür kılındı. Özellikle çocukların hedef alındığı faşist propaganda ve ajitasyon yoğunlaştırıldı. Hiç vazgeçil-

meyen fakat son dönemde yeni bir biçimde kurgulanarak kitlelerin karşısına çıkarılan şovenizmi bu gelişmelerin sonucu olarak görmeliyiz. **Toplumsal, ekonomik ve siyasal sorunlardan bunalan gençleri lüks yaşam özenisiyle çetelere, her tür yozlaşmış suç örgütüne çekmek için ciddi çalışmalar yapıldı, yapılmaya devam ediliyor.** Hatta bunun Kürdistan ayağında da Kürt halkı arasında da bu konuda çalışmalar yapılıyor ve gruplar mevcut.

Elbette sınıf savaşımı tekdüze ilerlemiyor. Burjuvazinin her adımı ona kesin sonuçlar vaat etmiyor. Buna rağmen birleşik devrimin de bu girişimleri boşa çıkarmak için çalışması gerekiyor. Özetle, karşı devrim, birleşik devrimin karşısına yeni araçlarla çıkıyor, çıkmak da zorunda. Dinci faşizmin derin bir kriz içinde olması, tabanını harekete kitlesel ölçekte geçirmiyor olması ya da kitleler nezdinde etkinliğini yitirmesi -moda deyimle rıza üretme kapasitesinin daralması, belki de sona gelmesi- dinci faşist propaganda ve ajitasyona, manipülasyona son verecekleri anlamına gelmiyor. Şovenizm konusunda olsun, dinci-faşist ideoloji konusunda olsun çabaları ve çalışmaları katlanmış durumda. İşlerine yarayacak her aracı kullanıyorlar. En kötü ihtimalle -egemenler açısından- karşı devrimci tabanı konsolide etmeye çalışıyorlar.

Şovenizm, faşist Türk devletinin dinci gericilik ve koyu antikomünizmle beraber temel ideolojik ögesidir.

TC'nin kuruluşundan itibaren diğer uluslar ağır baskı ve kırımdan geçirilmiştir. Ermeni, Rum halkları tehcir edilmiş, soykırıma uğramıştır. Kürt ulusu sayısız kırım ve katliamdan geçirmiş, diğer ulusal topluluk halkları da benzer şovenist pratiklerle yüzleşmek zorunda kalmıştır. Türk ulusunun "üstün" bağımsızlık ve özgürlük "hakkı" uğruna diğer uluslar ve ulusal topluluk halkları asimilasyon politikalarına maruz kalmışlardır. Özgürlük ve bağımsızlığı sadece Türk ulusunun tekelinde gören Türk şovenizmi, diğer ulusların özgürlüğünü kendi üstün konumunu sarsacak, yok edecek bir talep olarak ele almıştır. Ermeniler, Rumlar "vatan haini", "emperyalizm uşağı, işbirlikçi"; Kürtler "feodal, gerici, padişah ve İngiliz yandaşı"; Araplar "arkadan hançerleyen hainler" olarak yaftalanmışlardır. Yüzyıllar boyunca Kürdistan'ı, Arap coğrafyasını, Balkanlar'ı hakimiyetinde tutan Türk egemen sınıfları, sadece imkanını ve gücünü bulamadığı için aynı yerlerin tamamında hakim olamamıştır, bu hedeften vazgeçmek zorunda kalmıştır. Yoksa hakim olabilseydi, oralara müdahale edeceğinden şüphe etmemeliyiz. Nitekim işgal etmek istedikleri yerlere 82, 83... diye plaka numaraları koyan bir şovenist ideolojiden bahsediyoruz.

Oysa ki ne dün, ne bugün Türk işçi ve emekçilerinin şovenizmden kazanacağı bir şey var. Aksine şovenizm altında egemenlerin hakimiyeti pekiyor. Sınıf mücadelesi bölünüyor. Halklar birbirine düşmanlaştırılıyor. Özellikle son birkaç yıl içinde sosyal medyada ırkçılık normalleştiriliyor. **Şovenist Türk burjuvazisinin ırkçı olduğunu biliyoruz. Fakat bunu açıktan savunmadıkları, ırkçılığı reddetmek zorunda kaldıkları bir gerçektir.** Yine aynı yalana başvuran kesimler var. Ancak son yıllarda öne çıkarılan Türk ırkçılarının etkin bir çalışmayla desteklendiğini, gençlik içerisinde yayılmak istendiğini görüyoruz.

Bir kafa karışıklığı yaratıyorlar. Kürt halkına karşı yürütülen ırkçı ajitasyon ve propagandaya, tehcir ve soykırım tehditleri eşlik ediyor. Emekçiler, özellikle gençler, derin yoksulluk, geleceksizlik ve işsizlik yaşıyor. Mülteci karışıklığıyla başlatılan bu ırkçı dalga Kürt halkına karşı yürütülegelen şovenist histeriyle birleştiriliyor. Ve kapitalist sistemin yarattığı gerek ekonomik gerek toplumsal tüm sorunların üstü bu ırkçı-şovenist kampanyayla örtülmeye çalışılıyor. Naziler'in benzer bir manipülasyonla geldiği unutulmamalı.

Nesnellik devrimden yana. Birleşik devrim çok güçlü. Yeni bir ayaklanma mayalanıyor, kitleler yepyeni bir bilinçle hareket ediyor, politik açıdan daha geri kesimler bu mücadelede yerini alıp sınıfsal ve devrimci bilinci kuşanıyor. Bu gerçeklere rağmen devrimcilerin görevleri bu dönemlerde daha da artar, netleşir. **Birleşik devrim kendiliğinden gerçekleşmeyecek, zafer determinist bir hareketle gelmeyecek.** Bu bağlamda örgütlenmek, faşist ajitasyon ve propagandayı etkisizleştirmek görevi önümüzde duruyor. Ara bir sonuç çıkararak devam edelim.

Karşımıza çıkan bu şovenist ırkçı kampanya çok çeşitli biçimlerde kendini gösteriyor. Bu karşı devrimci ideoloji aynı zamanda anti komünist görüşlere sıkıca bağlıdır. **Devrimci komünist dünya görüşünü, devrimci önderleri, devrimci değerleri, birleşik devrimin emekçi kitlelerdeki etkisini ve gücünü yok etmek için her alanda sistematik saldırılar gerçekleştiriliyor.** Bütün bu faaliyetler aynı merkezlerden örgütleniyor. Yalan ve manipülasyon, provokatif söylemler sürekli olarak tekrar ediliyor. Özellikle sosyal medyada binlerce hesap kullandığı açığa çıkmış durumda.

Mart ayaklanmasında bu tarz gruplar da yer aldılar. Devrimci güçlerin etkinliğini daraltmaya, ayaklanmanın niteliğini değiştirmeye çalışıldılar. Yer yer gençlik eylemlerinde devrimcilerle karşı karşıya geldiler. Ayaklanmayı yaratanın, önderliğini yürütenin kendileri olduğunu öne sürdüler. Bu, devrimci güçler açısından yeni bir durum değil. Gezi Ayaklanmasının ilk dönemlerinde de devrimciler benzer olaylarla karşılaştılar. Mart'ın farkı, sınıf mücadelesinin daha geri kesimlerinin de ayaklanmaya yoğun ve yaygın biçimde katılmış olmasıydı. Bunun yarattığı sorunlar doğal. Tekelci sermaye devrimin önüne çıkan bu durumlardan faydalanarak sorunları derinleştirip geri bilinçteki kitlelerin ilerlemesini önlemek için çalışmalar yürütecektir.

Yoğun bir ajitasyon-propaganda çalışması yapılıyor. Bu, faşist tabanı güçlendirme, genişletme çalışmasıdır aynı zamanda. Bu çalışmaları yapanlar antikomünist, emekçi düşmanı olmalarının yanında kadın özgürlük hareketine karşı, ka-

Türk ve Kürt işçi-emekçilerinin mücadele birliği, birleşik devrimimiz için olmazsa olmaz, vazgeçilmez bir hedeftir.

dın düşmanı bir anlayış ve pratikle de hareket ediyorlar. Dinci faşizmle, bu faşist kesimler kadınların özgürleşme mücadelesine karşıtlıkta kolayca ortaklaşıyorlar.

Sosyalist hareket ya da genel emek hareketi içinde de bu kesimlerin uzantıları/etkileri var. Bu kesimler, özellikle konu Kürt halkının özgürlüğü olduğu zaman kendilerini daha açıkça ortaya koyuyorlar. İlk olarak söylemeliyiz ki süreç ve komisyon tartışmalarından bağımsız olarak Kürdistan'ın ve Kürt ulusunun özgürlük hakkını açıkça tanımadan, bu uğurda mücadeleyi yürütmeden söylenecek her söz, tekelci sermayeye ve faşist devlete hizmet eder. **"Kürdistan proletaryasının sınıf çıkarları nedir?", "Kürt ve Türk işçi ve emekçilerinin birleşik mücadelesinin sağlanması nasıl başarılır?"** sorularını en başta sormalıyız.

Kürt halkının mücadelesine yaklaşım sosyalist harekette her zaman turnusol kağıdı olmuştur. Bu yeni şovenist kampanya "sol" söylemlere bulanmış haliyle de karşımıza çıkıyor. Türk işçi ve emekçilerinin çıkarlarıyla burjuvazinin sınıf çıkarları aynılaştırılmaya çalışılıyor. Halkların ortak mücadelesini kurmanın, gerçekten kaynaşmasını sağlamanın biricik yolu ezilen ulusların özgürlük hakkının kayıtsız tanınması ve uğruna mücadele edilmesidir. Türkiyeli emekçiler çeşitli biçimlerde Kürt halkına düşmanlaştırılmaya çalışılıyor, Kürt halkı da farklı-fakat aynı amaçlara hizmet eden kesimlerle Türkiyeli emekçilere ve birleşik mücadeleye düşmanlaştırılmaya çalışılıyor. Bunda emperyalizmin ve faşist devletin stratejik bir amacı ve kazancı var.

Türk ve Kürt işçi-emekçilerinin mücadele birliği, birleşik devrimimiz için olmazsa olmaz, vazgeçilmez bir hedeftir. Yürüteceğimiz tüm çalışmalarda, bu stratejik hedefi gözetiyoruz. Kürt halkının kendi kaderini tayin etme hakkı üzerine çokça yazıldı. Leninist yayınlar bu konuda yol göstericidir. Halkların mücadele birliğine engel olacak her çalışmayı radara almalı ve ona karşı mücadele etmeliyiz. Kürdistan işçi, emekçileriyle ve Türkiye işçi sınıfının emekçilerinin sınıf çıkarları ortaktır. İki halkın gerçekten kaynaşması, şovenizme karşı yürütülecek mücadeleye bağlıdır. Bu konuda üstümüze düşen görevleri ciddiyetle ele almalı, sonuç almalıyız.

Dünya Ayakta

Eylemler, 28 Ağustos günü bir polis zırhlı aracının eylemci kitlenin içine dalarak 21 yaşındaki motosikletli kurye Affan Kurniawan'a çarparak katletmesiyle daha da büyüdü.

Eylemler Ülke Geneline Yayıldı

Endonezya genelinde **milletvekillere tanınan ayrıcalıklara karşı başlayan protestolar** şiddetli bir krize dönüştü. Olaylar, Başkan Prabowo Subianto'nun liderliği için büyük bir sınav olarak görülüyor.

Ağustos'un son haftasında Endonezya'nın başkenti Cakarta'da başlayan ve kısa sürede tüm ülke çapına yayılan eylemlerde binlerce kişi kendilerine saldıran çevik kuvvetle çatıştı, birçok şehirde yerel meclis binalarını, polis karakollarını ateşe verdi; araçları yaktı ve altyapıya zarar verdi.

Eylemler, 28 Ağustos günü bir polis zırhlı aracının eylemci kitlenin içine dalarak 21 yaşındaki motosikletli kurye Affan Kurniawan'a çarparak katletmesiyle daha da büyüdü. Sulawesi Adası'ndaki Makassar'da bir meclis binası ateşe verildi; içeride mahsur kalan üç kişi öldü, beşi yaralandı. Yogyakarta'da ise bir üniversite öğrencisinin polisle göstericiler

arasındaki çatışmada hayatını kaybetmesiyle ölü sayısı 6'ya çıktı. Ve 20 kişiden haber alınamıyor.

İktidar ilk iş olarak, güvenliği gerekçe göstererek TikTok'un canlı yayın özelliğini geçici olarak kapattı.

31 Ağustos'ta Başkan Subianto güvenlik güçlerine "en sert şekilde müdahale" talimatı verdi ve Pekin'de düzenlenecek olan Zafer Günü törenine yapacağı kritik Çin ziyaretini iptal etti. Cakarta'da **5 gün boyunca 1.240 kişi gözaltına alındı, 469 kişi yaralandı.**

Protestolar nedeniyle okullar erken kapandı, bankaların ve işletmeler çalışanlarından evden çalışmalarını istedi.

Gençlerin katılımıyla başlayan ayaklanmanın 3. gününde İşçi Sendikaları Koalisyonu da sokağa çıktı. Sendikalar protestolara "taşeronlaşmanın kaldırılması, asgari ücretin artırılması, işçi ücretlerindeki vergilerde reform, toplu işten çıkar-

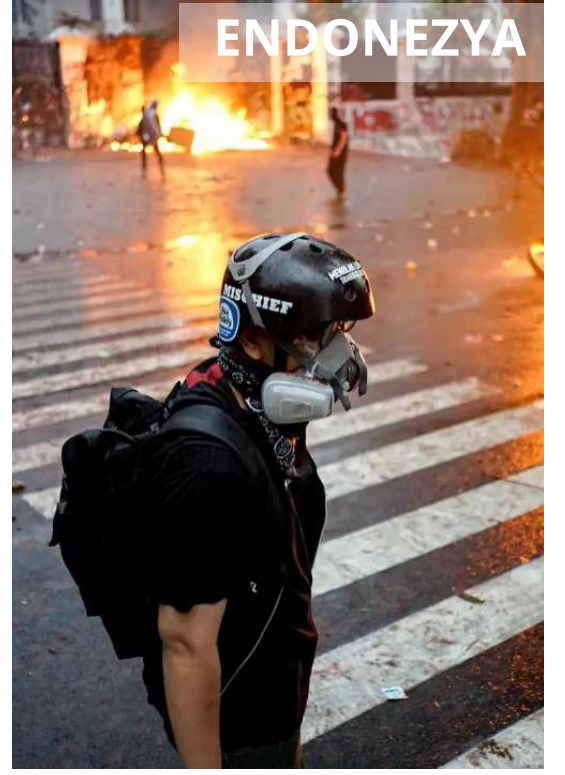
maların yasaklanması ve yolsuzlukla mücadele tedbirleri" gibi talepler ekledi.

Öfkeyi patlatan, 580 milletvekilinin maaşlarına ek olarak aylık 50 milyon rupi (yaklaşık 3 bin dolar) tutarında 'konut yardımı' aldığı haberleri olmuştu. **Bu rakam, asgari ücretin yaklaşık 10 katı.** Subianto seçim kampanyasında beş yıl içinde ekonomik büyümeyi %8'e çıkarma sözü vermişti. Ancak Dünya Bankası verileri, ülke ekonomisinin 2027'ye kadar ancak %4,8 civarında büyüyeceğini öngörüyor.

Devlet başkanı eylemleri "şimdilik" sona erdirebilmek için tavizler vermekte buldu çareyi ve Eylül ayının ilk haftasında sokaklar duruldu. Ancak Endonezya'da ayaklanmayı getiren sorunlar köklü olarak çözülmediği için, geçici tavizler çözüm olmayacak.

FRANSA

ENDONEZYA

ENDONEZYA

Metro İşçileri Eylemde

İngiltere'de Demiryolu, Denizcilik ve Ulaştırma İşçileri Sendikasına (RMT) üye **yaklaşık 10 bin metro işçisi**, 7-12 Eylül tarihleri arasında başkent Londra'da greve gitti. Londra'nın farklı bölgelerinde çalışan binlerce metro sürücüsü, sinyal operatörü ve bakım işçisi 6 gün boyunca iş bıraktı.

Metronun dört bir yanındaki işçiler, makinistler, istasyon personeli ve hat kontrolörleri metro ağını kapattı. Bu grev, otobüslerin gecikmesine ve şehir genelindeki yoğun trafikte mahsur kalmasına neden oldu ve bunun üzerine Elizabeth Hattı (farklı bir toplu iş sözleşmesine tabi) yoğun bir tempoda çalıştı.

Haftada 23 saat çalışma hakkı ve

ücretleri konusunda anlaşmazlık yaşayan RMT üyesi işçiler, "metro işçilerinin vardiyaları ömürlerinden en az 10 yıl eksiltiyor, hafta sonları izin alamamak anlamına geliyor ve 32 saatlik çalışma haftası yorgunluğa iyi gelecek" diyor.

Pandemi sürecinde ve sonrasında yolcu sayısının düşmesi üzerine 2 bin kişi işten çıkarılmıştı. Şimdi yolcu sayısının pandemi öncesi seviyelere ulaşması, işçiler ve vardiya düzenleri üzerinde ekstra baskı yaratıyor.

Ulaşımın aksamasına rağmen halk grevdeki işçilere destek oluyor, dayanışma içinde bulunuyorlar.

Taleplerinin gerçekleşmemesi durumunda işçiler, Eylül sonunda yeni bir greve daha hazırlanıyorlar.

Protestolar İktidarı Devirdi

Nepal'de hükümetin 4 Eylül günü WhatsApp, Facebook, YouTube ve diğerleri gibi büyük sosyal medya platformlarını yasaklaması üzerine kitlesel protestolar başladı.

Sokağa dökülen onbinler Başbakan Sharma Oli'nin istifasını talep etti, özel konutunu ateşe verdi. Eski Başbakan Jhalanath Khanal'ın eşi, evinin protestocular tarafından ateşe verilmesi sonucu çıkan yangın esnasında içeride mahsur kalarak yaşamını yitirdi. Başkent Katmandu'daki havaalanı geçici olarak kapatıldı, tüm uçuşlar iptal edildi. Ordu, bakanları helikopterlerle konutlarından tahliye etti. Kısa süre sonra da Başbakanın istifa ettiği haberi geldi. Eylemciler hükümet kompleksine gi-

rerek iktidar partisi "Nepal Kongresi"nin merkez binasını ve parlamento binasını ateşe verdi. Başbakanlık Ofisi dahil olmak üzere hükümetin ana ofisleri ve dairelerinde süren yangında tüm önemli belgeler yanıp küle döndü.

Katmandu'da yaralı sayısı 500'ü aşarken, 22 kişi hayatını kaybetti, yüzlerce güvenlik grevlisi de yaralandı. Ülke genelinde şehir ve kasabalarda şiddetli protestolar yaşandı ve çoğu kentte sokağa çıkma yasağı uygulandı. Protestocular, iktidar partilerinin ofislerini ve liderlerinin evlerini hedef aldı. Nepal Başbakanı Sharma Oli, 9 Eylül Salı günü ülkeyi saran şiddetli protestoların ardından istifa etmek zorunda kaldı.

Her Şeyi Engelle

8 Eylül günü Fransa'da hükümet, bütçede 50 milyar dolardan fazla kesinti, iki ulusal tatilin kaldırılması, 2026 emeklilik maaşlarının dondurulması ve sağlık harcamalarının azaltılmasını içeren bütçe planı sununca, güvensizlik oylaması ile devrildi.

SUD-Rail gibi sendikalar ve CGT'nin militan kesimleri 10 Eylül'de demiryolları ve petrol rafinerilerini işgal ederek durdurdu, CFDT de yürüyüşler gerçekleştirdi. **"Sıkı çalışıyoruz ve zar zor ayakta kalıyoruz. Açığın bizim suçumuz olduğu söylenmesi dayanılmaz."** diyen sendikaların çağrısı işçiler, emekçiler ve öğrencilerden büyük destek gördü. Göçmen işçiler de ülkede para olduğunu

ama kötü dağıtıldığını söyleyerek sokaklardaydı.

Ana arterler bloke edildi, Toulouse-Auch demiryolu hattı kapatıldı, Paris'in Gare du Nord istasyonunda raylar işgal edildi. Paris, Lyon, Marsilya ve Rennes'deki çevre yolları ve ana otoyollarda hareketli blokajlar yaşandı. Paris'in merkezindeki bazı bölgeler trafiğe kapatıldı. Başkent doğusunda protestocular çöp kutularını ateşe verdi ve otoyol trafiğini durdurmaya çalıştı, öğrenciler yerel bir lisenin girişini kapattı. Lüks mağazaların vitrinlerine yazılamalar yapıldı: **"Halk aç, lükse ölüm!"**

Polisin gaz bombalı saldırıları ile yüzlerce kişi gözaltına alındı, çok sayıda kişi yaralandı.